

Humbug

A hajszárító, sóhajtott fel Tina keserűen. Ez volt a harmadik tétel az ott-hon felejtett dolgok listáján. A fültisztító pálcikák hidegen hagytak, a dugóhúzó kicsit kilendített a közönyömből, a hajszárító bosszússá tett. Nem a hiánya, hanem a hiány említése. Hogy bele akarnak ráncigálni.

A wellnessben lesz, nyugi, tetézte a helyzetet Olivér a hátsó ülésről. Lehajolt vagy mi, nem láttam a visszapillantóban.

Miféle wellnessben, kérdeztem, mélán dörgő hangon.

Hát a hotelben lesz wellness, válaszolt Olivér. Mint minden normális hotelben. Nem volt annyira olcsó, hogy ne legyen.

Legalább ennyi, nyugtázta Tina.

Nem kezdtem bele a fejtegetésbe, hogy mit gondolok erről a wellneszügyről. Messzire vezetett volna. Arra mindenesetre jó volt az egész, hogy tudatosítsam magamban ezt a dühöt. Vagy mit. Talán mégsem ilyen a düh. Sosem tudtam igazán dühös lenni. Ahogy Tina szokta mondani, nem dühös vagyok, csak tombolós, mint egy vadkan. Egy vadkanban sosincs igazi düh.

Legközelebb még figyelmesebbek leszünk, mondta Tina némi fáradt iróniával. Azt hallottam ki a szavaiból: hogyhogy még nem éreztünk meg. Hogyhogy egyáltalán elindultunk.

Görcsös szabálykövetési kényszer ragadott magával: már jó ideje, mióta egyenesen haladtunk az országúton, töretlenül előre a 63-ason, kínosan ügyeltem rá, a sebességmérő mutatója nehogy egy hajszálnyival is túlhaladjon a kilencvenes vonalon. Mintha bármi múltott volna ezen. Egy tökéletesen megbízhatatlan szerkezetet behajszolni a funkciótlan, értelmetlen pontosságba.

Olivér egyfolytában duruzsolt, Tina néha vissza-visszaszólt neki, volt témájuk, Madonna legutóbbi európai turnéjáról beszélgettek, Olivér ott volt a bécsi koncerten, és el volt tőle ájulva, két cikket is írt róla, mivelhogy

újabbban kulturális újságírónak csapott fel, amellett, hogy továbbra sem hagyott fel a számítógép-alkatrészekkel való üzleteléssel. Lehalkítottam a rádiót, kissé recsegeve szólt belőle valami zene, mintha Sigur Rós lenne, ha ennyire lehalkítom, csak én hallom, kettesben vagyunk, összenőhetünk egyetlen hullámmá.

Két és félszer villantott, magyarázta Olivér, a lapok csak másfélről írtak, mert az egyiket csak a mi részünkről lehetett látni, ahol akkor épp nem volt se kamera, se fotós. Végül azonban én is csak ezt a másfelet írtam meg, úgysem hitték volna el.

Szóval egyszer rendesen és a fél...?, kérdezte Tina.

Akkor csak a fél bimbóját.

Ahogy beértünk a városba, a plakátokat kezdtem vizsgálni. Javarészt még mindig csak államnyelven írták ki a feliratokat, mint annak idején. Az egyik azonban szintiszta magyar nyelvű plakát volt, egy ingatlanügynökség hirdetése, a felirat első betűje nehezen volt kivehető, azt olvastam: **LELKEK ELADÓK.**

Ahogy lassan, alig negyvennel döcögtünk át a városon, már kezdtek lerohanni a déja vu-érzések, minden járókelőben ismerőst véltem felfedezni. Az egyformaság a legrégebbi ismerős. Milyen, mikor az ironia már csak sajnó fájdalom. Ez a tér, ezek a házak, minden egyes téglájukkal, mint az egyetlen sosemvolt, ami nem válhat megfoghatóvá. S benne mi magunk sem: nem léphetünk be a díszletek közé.

Olivér egyfolytában turkált a szatyrai között. Nem hozott magával egyetlen bőröndöt sem, helyette egy csomó régimódi textilszatyorral pakolta fel magát, és nem volt hajlandó őket a csomagtartóban elhelyezni, ragaszkodott hozzá, hogy ott legyenek mellette. Nem számított neki, hogy villámokat szórt a tekintetem a berakodáskor. Ő sem láthatott rajtam valódi, megszívlelendő dühöt. Aztán végig az úton kutató a szatyraiban, de nem vett ki belőlük semmit.

A parkolóban meglepően sok kocsit állt, hiába keringtem percekig, nem találtam helyet a bejáratához legközelebbi sávban. Főképp cseh rendszámú autók, hazaiakból alig egynéhány, azok is inkább távolabbi járásokból. A kiszállás váratlanul fürgén ment, Olivér is csak összefogta a szatyrait, s már ott vigyorgott a kocsit mellett. A mi gurulós bőröndjeink könnyűek voltak, mintha csak vattával tömtük volna ki őket.

A bejáratnál megint a szemembe ötlöttek a feliratok – itt tényleg mindent csak szlovákul írtak ki. Míg homogén államnyelvű területen éltem, a fővárosban, nem izgatott ez a kérdés, de most hirtelen újra lecsapott rám a démon. Tinának is feltűnt, itt már elfelejtettek magyarul?, kérdezte halalkan. Ehhez képest odabent, a recepció természetesen mindenki magyarul

beszél, olcsó öltözetű, ízléstelenül kifestett középkorúsodó nők lebzseltek szerteszt, minden sarokban egy, s egymásnak kiabáltak, mint a piaci kofák. Olivér úgy csörtetett előre, mint egy vadászkutya, amely vért szagolt. Tina rámnézett – vigasztalás volt a szemében.

Az apartmanban különös meglepetés várt ránk. Nem nagyon tudtam mit kezdeni a palack villányi Portugieserrel, amit a konyhapulton találtam – ez most vicc vagy véletlen? Olivér harsányan röhögött, mintha már csontrészeg lenne, az egész lénye majd szétlöttyedt, nem lehetett menekülni a jelenléte elől. A falak mindenhol finom bézs színűek voltak, ami nem zavart volna, csak hát az egyformaság. A visszafogottságból egyenesen hátrafelé araszolgatás lett, csendes hátrakullogás. Olivér kiterült a kanapén, röhögött, bekapcsolta a plazmatévét, a szatyrjai szanasztét heverték a nappaliban. Tina eltűnt, rendezkedett, akárcsak odahaza.

Három hasonló, közepes méretű apartman volt a hotelben, a többi részében szobák; mi szerettük a tág tereket. Tinával egy kissé talán túlméretezett hálót kaptunk, robusztus rácsos vasággal, Olivérnek egy jóval szerényebb szobácska jutott. A berendezés, ahhoz képest, hogy négycsillagosként hirdették a helyet, alig egy fél kategóriával ugrotta meg az Ikeát. Igaza volt Olivérnek, wellness is tartozott a hotelhez, négyféle szauna, thai masszázs, jakuzzi, miegymás. A fürdő bejárata alig néhány lépésnyire nyílt a hotel épületétől, s az egész komplexumot egy elgazosodott lapos telek választotta el a várostól.

Mit szorongatod azt a bort, kérdezte Olivér szörcsögve, inkább megkínálhatnál.

De hát a dugóhúzó, válaszoltam.

Nincs itt egy nyomorult dugóhúzó, tényleg azt gondolod, kiabálta, és már szét is túrt mindent a konyhában. Azonnal orvosoljuk ezt a pofátlan-ságot, mondta, miután nem járt sikerrel, és kiviharzott.

Egyszer csak ott termett mellettem Tina, és az arcomat simogatta. Egyértelmű volt, miről nem lehet most beszélni. Egyre többször fordult elő, hogy csak ezt tudtuk.

Az alvás majd feltölt, a borotválkozás pedig ellazít, így gondoltam. Tinának nem okozott gondot, hogy kettesben kell maradnia Olivérrel. Elvégre ő találta ki, hogy velünk jöjjön. Én nem tiltakoztam, mert ebben is menekülési lehetőséget láttam, egy szalmaszálat, amibe kapaszkodhatok. Olivér megfogható, a viszolygás, amit kivált bennem, értelmezhető. Elengedtem őket, Tina elengedett engem. A mobilomon találtam két nem fogadott hívást, megnéztem, az egyik Zita, a másik ismeretlen. Azzal a gondolattal feküdtem le, hogy írni kellene.

Nem álmodtam semmit. Elképzzelhetetlen lett volna, hogy álmodjak, túl sok lett volna a dimenziókból. Fejfájással ébredtem, és még mindig a nyomasztó késztetés, írni. Nem a papír rémisztő fehérsége, hanem a betűk nyalka piszka, az az igazán hátborzongató. Kacsaringóik esetlensége, a sorok pökhendi rendje. Az ülés maga, a testtartás, a kezek suta rángatózása. Valami azonban mégis utolért, valami lebegő alak, egyelőre sokkal inkább kérdések mintázata, mintsem valódi kép. Szauna gőze mögül sejlett elő egy hústömeg, és valami baljós prófécia zengett fel, öblös, vonzó, bár ugyanakkor kissé visszataszító hangon. Név egyelőre nem társult hozzá, csak gőz és zengés.

Ekkor berobogott Olivér. Vagy talán én keveredtem ki, ezt most már nem tudom. Amilyen kínzóan éles most minden a maga tökéletes jelentésnélküliségében, annyira zavaros az *akkor*. De egyszer csak ott voltam, és Olivér citált magával. Nem fizikailag, csak a szavaival, ami sokkal rosszabb volt. A bárban ültek, Tina bikiniben, amit elsőre nehezemre esett befogadni. A szőke férfi Tinának magyarázott, s mikor megérkeztünk, soká nem volt hajlandó bennünket észrevenni. Messziről láttam, hogy whiskys poharat szorongat a kezében. Tina koktélózott, és vidámnak tűnt.

Olivér végül cserbenhagyott – mikor odaértünk, s Tinák is felfigyeltek ránk, elhallgatott, mintegy kiszolgáltatta a helyzetnek. Néztem a férfit, és úgy éreztem magam, mintha kisgyerekként vezettek volna egy fontos idegen elé, akinek most el kell mondanom, hány éves vagyok, és milyen volt a bizonyítványom. Vigyáznom kellett, ne hagyjam tátva a számát. A férfinak magas homloka volt, látszott, hogy már fiatalon kopaszodni kezdett, ritkás szemöldöke összeért, de ez nem volt zavaró a színtelensége miatt. Élénkkék szemei messziről virítottak, majd kiszúrták a szememet, az orra pedig olyan volt, mintha egy éktelen nagy traktorral parkoltak volna be a két kiálló arccsontja közé. A száját szemlátomást képtelen volt becsukni, két sárgás foga állandóan kilátszott, ami derűs és egyúttal kissé lefitymáló kifejezést kölcsönzött az arcának. Kissé ódivatú, épphogy nem nevetséges hawaii inget viselt, úgy kunkorodtak ki színtelen szőrszálai a nyakánál, mint egy lejárt macsónak, aki még mindig a Baywatchot nézi kopott VHS-kazettákon. Ezenkívül egy jellegtelen rövidnadrág volt rajta, és egy messziről kényelmetlennek tűnő szandál.

Gellért törzsvendég itt, bökte ki végül Olivér, mikor kezdett kínossá válni a csend.

Csakugyan, mondtam, bemutatkozás helyett. És mióta.

Már vagy ötödik éve vagyok visszajáró, mondta Gellért kissé rikácsolós hangon, és meglötyögtette maradék whiskyjét a poharában. Ti pedig először jártok itt, ugyebár.

Mondhatni igen, válaszoltam, majd Tinára pillantottam. Várakozóan nézett rám. Bár nem teljesen. Korábban gyakrabban megfordultunk erre.

Ezt már alig tudtam kinyögni, kiszáradt a torkom. Kértem egy körtelet, majd átestünk a bemutatkozáson.

Gellért ismeri a tulajt, újságolta Olivér, mint aki már töviről hegyire tud mindent.

Egy osztrák fazon, folyton itt lebzsel, szerintem összefuttok majd veled is. Na és hogy találtatok rá a helyre.

Csendes helyet kerestünk, ahova el lehet vonulni, csaptam le a válasszal.

Ilyenkor már minden csendes, mosolygott üres titokzatossággal Gellért. Nyáron itt is nagy a nyüzsi, de utószezonban érdemes jönni. Én is ilyenkor járok.

Nekünk már ez is elég nagy nyüzsi, nevetett fel Tina, Olivér meg persze csatlakozott, hát ez az, ha az ember sehova sem jár, zengett a bár a röhögésétől.

Egyedül vagy?, kérdeztem Gellértet. Nem tudtam elképzelni, mi zökentheti őt ki a háborítatlan nyugalomból és magabiztosságából.

Még szép, mosolygott sejtelmesen, magányos farkas vagyok, de nem esik nehezemre ismerősöket szerezni. Itt Tinára pillantott, aki visszafogottan mosolygott, aztán a koktéljába nézett.

Fú, három sört ittam, de teljesen végem van, színészkedett Olivér, a fejét fogva. Mi segít, talán egy mártózás, mit szóltok?

Talán egy whisky, röhögött Gellért, újfent Tina felé bájologva. Most huppantam csak fel az egyik bárszékre, észrevéve, mennyire bénán állodgálok mellettük.

Na és ismersz helybelieket?, kérdeztem óvatosan.

Innen, a városból?, kérdezett vissza Gellért. Nem igazán. Nem járnak gyakran ide. Még a fürdő személyzete is inkább idegenekből áll. Meg elég nagy a fluktuáció, amit én szeretek.

Világos, nyugtáztam, és kortyoltam egyet a körteléből.

Nagy a fluktuáció, ez lett az első este jelmondata.

Gellértet gyakran láttuk még a fürdő területén, leggyakrabban persze a bárban, esténként általában ilyen-olyan nők társaságában, egyikük sem volt kimondottan szép. Gellért szemlátomást beérte a könnyen becserkészhető, nem kifejezetten exkluzív nőkkel, akiknél nem kell annyira a pénztárcával villogni, csak némi odafigyelésre vágynak. Tisztán definiált céljai voltak, amelyeket nyilván minden utószezonban maradéktalanul teljesített, akár egy pontos gazdasági tervet.

Jackós lézershow van esténként, rikoltotta Olivér, mikor este Tinával visszaértünk az apartmanba a fürdőből. Olivér eltűnt valahol, s most

gömbvillámként robbant be közénk. Állat, nem?, kérdezte kuncogva, egyenesen a fedett medencében. Ez kihagyhatatlan, emberek!

Mikor látta, hogy nem lelkesedünk, leszállt rólunk. Hívtuk, menjünk valamelyik étterembe megvacsorázni, mert hiába a konyha, nem hoztunk magunkkal semmit főzéshez. Olivérnek nem kellett kétszer mondani.

Végigbeszélte a vacsorát, s Tinát még valamennyire szórakoztatta is. Toscanáról beszélt, ha jól emlékszem – nálam megint előbukkant a szauna gőze és a zengő hang, és egyre inkább hívogatott. Odakint szemérmes tücsökciripelés, idebent csupán néhány vendég, akik megtévesztően elegánsak voltak, még a kacajuk is. Csak Olivér tűnt súlyosan bumfordinak, de a hely eleganciájához hozzátartozott, hogy míg nem csinál botrányt, ezt elnézzük neki.

Olyan volt ez az üresség, mintha igazi lenne, egy tiszta lepel, amire kacér, derűs fényeket vetítenek, mögötte pedig sötétségében is vigasztaló úr.

Olivér, mintha a gyerekünk lett volna, kikérte magát, hogy mehessen a lézershowra. Kétszer is mondtam Tinának, hogy tartson velem, mert én dolgozni szeretnék. Tíz óra múlt, Tina úgy döntött, ő inkább olvas kicsit, és lefekszik.

Azaz: addig fogja bámulni a plafont és elfojtani a sóhajtásait, míg teljesen ki nem merül bele, és rosszízű álomba nem zuhan.

Még mindig nem társult név a figurához, pedig már közelebb engedett magához. Egy kis olvasólámpa és vaskos csend kellett, hogy előcsalogassam. Hamarosan jött is, nagy vehemenciával. A szauna volt a közege, alig mozdult ki, az ötvenfokos hőség volt számára a természetes. Odakint a hűvöst szerette, a nap száraz melegét nem bírta elviselni. A szauna párájába burkolózva, ahogy a pórusai sisteregve tágultak, érezte igazán elemében magát. És biztonságban. Itt tudott mesélni róla, mire jött rá. Nem összeesküvés-elmélet, tévedés ne essék, nem rabja holmi paranoiáknak, az ő elmélete tiszta és lényegi. A fákban talált rá. Emlékszel-e, kérdezte mindig aktuális hallgatóságától, miközben bőven izzadó combját simogatta, most épp tőlem, emlékszel-e, amikor gyermekkorodban az apáddal kiástatok egy öreg gyümölcsfát a kertben, körbeástatok a törzsét, hogy gyökereitől kiemelhesétek a földből? Emlékszel-e azokra a gyökerekre, amelyekkel annyit birkóztatok? A vékonyabbak gyorsan megadták magukat, de mindig akadt egy kérlelhetetlenül makacs a végére, amellyel meggyűlt a bajotok. Már méternyi mélységbe jutottatok, és még mindig olyan vastag volt és kemény, hogy hiába püföltétek a bal-tával, meg persze hozzáférni is alig lehetett. Végül csak-csak elvágátok, de a gyökér vége ott maradt a földben, akár egy makacs mementó. Így volt, ugye, minden egyes alkalommal. Nos, csakugyan. Ezek a gyökerek

ugyanis nem érnek véget csak úgy, valahol a föld mélyén. Hiába ástatok volna bármilyen mélyre, nem érték volna el a végét. Mert ahelyett, hogy véget érne, csatlakozik – és így tör újra a felszínre, azaz – nem is csak felszínre tör, hanem tovább- és továbbcsatlakozik, egyik fa a másikhoz, mint egy hatalmas, mindent behálózó szövet. S persze nem csak fákról van szó. Mert a gyökerek mindent összekötnek, élő és élettelen, téged és engem, egy átláthatatlan, mégis állandóan, mindenhol jelen lévő láncolatba – érted, ugye? Nem látható, de mindennek ez a lényege, ez a lényege a fogvatartottságnak, ez a bekötöttség, hogy be vagyunk csatlakoztatva, minden szinten, oda vagyunk láncolva az egészhez. Időn kívül, minden egyéb lényegekre való tekintet nélkül. S mikor ide jut, jókora tenyerével a felkarját paskolgatja, hogy az izzadsága fröcsköljön szerteszét, bele a szemedbe, és érezd, hogy ezáltal is magához láncol.

Egyszer csak elhallgattak odakint a tücskök.

Éjfél után, közelebb már az egy órához, velőtrázó sikoly csapott bele a csendbe, valahonnan a város felől. Egy másodperc volt az egész, egy igénytelenül gyorsan lezáródó történet. Ekkor hasított belém a felismerés, hogy a város itt van, a közvetlen közelemben.

Tina reggel fájditotta a nyakát, de amikor látta, hogy én is nyúzott vagyok, nem nyafogott. Olivér csalódottnak tűnt, arról mesélt, a lézershow kiábrándító volt.

Azt mondták, közénk varázsolják Jacksont, na persze, zsörtölődött. Néhány zöld és kék sugárnyaláb, és közben szinte végig a *Thriller* szólt. Állítólag ott táncolt a falon Jacko, de hát ez egy vicc volt, lószart sem láttam villogó izéken kívül.

Olivér mindenesetre hozott némi kaját, felvágottat, sajtot, tojást. Hallgatagon reggeliztünk. Jó volt így, ebben a benutságban azután kutatni titokban, hogy mért fáj még ez is. Még a színtelen jelen szétúszó szavai, képei is emlékekké akarnak válni.

A reggeli fény már megmutatta: vannak határok. A fürdő például vas-
kapukkal volt lezárva és drótkerítéssel körbevonva. Fürkésztam az ar-
cokat, de nem láttam még csak ismerős vonásokat sem – mármint semmi-
féle kirívó jellegzetességet. Próbáltam az ártalmatlan, tompa dolgokhoz
visszanyúlni: a templomhoz meg akik körülötte voltak, aztán azokhoz az
arcokhoz, amelyekhez sosem tudtam nevet párosítani, s akik rólam sem
tudtak semmit, úgy tartoztunk egymáshoz, hogy nem tartoztunk egymás-
nak semmivel. De ilyen túl kevés volt, és veszélyesen közel sodródtam az
örvényhez. Tina látta rajtam, hogy befelé evezek, próbált kiragadni, és
sétálni invitált. Állandóan csak sétálni és nézni a fákat.

Próbáltam nem látni a gyökerek tekergetését odalent.

Most talán még nem kellene, mondta Tina ezen a második napon, amikor kellő távolságra kerültünk Olivértől.

Bólintottam. Talán egyáltalán nem kellene, mondtam, és kissé idétlenül mosolygottam hozzá. Hány napig bírjuk vajon, tettem hozzá.

Én bírom, azt tudod, mondta Tina határozottan. Nem annyira a szavaiban bújt meg ez a határozottság, sokkal inkább a nyaka ívében. Te akartad, én elfogadtam. Mehetünk volna bárhova, maradhattunk volna odahaza, mint eddig.

Azt mondtad, most még nem kellene, mondtam neki, olyan gyengéden, amennyire csak tudtam.

Nem mosolygott, nem nézett rám.

Olivér a semmiből bukkant elő, azzal a nagyszerű hírrel, hogy talált nekünk egy helybelit.

Már elújságotam neki, hogy idevalósi vagy, mondta, majd kissé ijedten rámnézett. Ugye nem gond?

Hosszan csóváltam a fejemet, akár úgy is tűnhetett, elegendem van az egészből.

Szóval írni jöttél ide, mondta a férfi, a műanyag asztalnak támaszkodva. Milyen egyedi, tette hozzá, az egyedit rosszindulatúan megnyomva. Nem ismertem fel, s úgy láttam, ő sem engem. Annál inkább meglepett a következő mondata. Na és Annáékat meglátogatod-e?

Tervben van, válaszoltam kapkodva.

Egyelőre pihenünk, nincs semmi különös program, mondta oldottan Tina. Még nem is voltunk a városban.

Lehet, hogy rá sem ismernétek. Te is jártál már erre?, kérdezte Tinától.

Nem, de nagyon érdekel, válaszolta ő ártatlanul.

Nem mintha annyi látnivaló lenne, vont vállat a férfi. Még csak a nevet sem tudtuk. Olivér közben beállt a sorba lángost venni. Sok minden kicserélődött, folytatta a férfi. Az emberek is, nagyrészt. Lehet, rád sem ismernek majd, vigyorgott.

Rég volt, igen, válaszoltam, sejtve, most következik majd a kínos csend.

És meg lehet élni ebből az írogatásból, kérdezte enyhe gúnnyal. Van egy ismerősöm, aki újságíró, de nem veti fel a pénz. Folyton kölcsönökört kuncsorog.

Nem ebből élek, válaszoltam. Fordító vagyok.

Az már más. És mit fordítasz?

Szakszövegeket. Németből.

A lányom is jól beszél németül, mondta a férfi. Szokták hívni néha ide a strandra is, ha nem tudnak szót érteni a német turistákkal. Nagyon okos egy lány. Te őt már nem nagyon ismerhetted.

Bólogattam, és röviden farkasszemet néztünk egymással. Értetlenséget láttam a szemében, csak azt nem tudtam eldönteni, az övét-e, vagy a magamét visszatükröződni.

Nem tartott fel bennünket soká, várta valahol a söre. Olivér közben kisorakozta a lángosát, és odaüvöltött nekünk, kérünk-e valamit.

A név mindenesetre elhangzott.

Kopár, arctalan ősz lepett el mindent, az utószezon bárgyú melan-kóliája azonban hiányzott. A fel-felcsapó szél zsiros szalvétákat és tépett újságlapokat sodort, s mintha állandóan mindenki hátat fordított volna mindenkinek. Legfőképp maga a táj. Olyan ez a sík, amely szüntelen meg akar futamodni a tekintet elől: a horizont szélén lekopik a fű, lekonyulnak a fák, meghajolnak a tárgyak, elcsúszik a tér. Lehetetlen felnézni, a fent nem kínál semmit. Loholás van a futamodó táj, a menekülő sík felé.

Tina keze a kezemben, a hársfák alatt, kitaposott fű, régi bolyhos pokrócok nyoma, egy arc körvonalai a látóterem sarkában, s mindezen túl a város. Tina eljárt vásárolni, bolognai spagettit készített, parmezános sajttal, isteninek tituláltuk Olivérrel. Délutánonként elvonultam dolgozni, ami gyakran éjszakába nyúlt, és persze semmi használható nem született, csak hevenyészett mondatcsökevények. A szauna gőzébe burkolózott alak most nem akart előkerülni. Helyette egyre tolakodóbb volt maga a város.

A negyedik nap volt talán, most már nehéz lenne megmondani. A bárban ültünk, ott volt Patrik és Rebeka, akiket akkor ismertünk meg. Patrik gazdasági újságíró volt, Rebeka meg pszichológus, nem voltak tolakodók, mindenki szóhoz jutott, aki akart. Tizenegy körül pálinkázni kezdtünk Patrikkal, két kör erejéig Rebeka is csatlakozott, Tina bort ivott. Rohamosan tompult az érzékelésem.

Szóval ez most afféle önkéntes száműzetés, olyan ihletcsalogató, kérdezte Patrik nyájas mosollyal.

Olyasmi, bólintottam. Száműzetés haza. Mivelhogy... de ezt már mondtam. Elég különös most nekem itt lenni.

Sok mindenkinek hozott ihletet a száműzetés, folytatta Patrik. Kezdve azzal a római költővel, hogy is hívták, akit Tomi szigetére...

Ovidius, igen.

Ő írta az *Átváltozásokat*, mondta Rebeka csivitelő hangon, azt szerettem.

Azt hiszem, minden száműzetés átváltozást hoz.

De nem mindegyik büntetés, mondta Patrik. Mindenesetre ez tetszik. Lehet, hogy kölcsönveszem, az „önkéntes száműzetésbe vonultam” jobban hangzik, mint hogy szabadságon voltam. Olyan heroikus.

Ami igazán heroikus, mondta Tina, hogy már hányadik pohárnál tartok.

Ez inkább alávaló, csatlakozott Rebeka, mire Patrik dacból megrendelte a következő kört.

Szóval te is valami hasonlóan dolgozol, érdeklődött tovább Patrik. Ilyen átváltozós dolgon?

Egyelőre nehéz megmondani, mi lesz belőle, válaszoltam. Még csak egyetlen szereplőm van készen, úgy-ahogy. Egy fickó, aki a szaunában éli le az életét, és van egy elmélete a dolgok megbonthatatlan láncolatáról.

Miért pont a szaunában, kérdezte Rebeka.

Vállat vontam. Sok mindenre jó a szauna, mondtam, de elsősorban a megtisztulásra használják. Talán ezért, a tisztánlátás miatt.

A tisztánlátásra, emelte koccintásra a poharát Patrik, cinkos mosolylyal.

Alig fél óra múlva már táncoltunk. A fürdőből áthallatszott a mai Jackson-show zenei aláfestése, a *They Don't Care About Us* pergése. Itt a bárban valami szirupos nóták szóltak, intettünk a csaposfiúnak, pörgesse fel kicsit a hangulatot, mire ő otromba latin slágereket tett be. Hatásosnak bizonyult a vérpezsdítés, ahogy Tinát csókoltam, összefolyt a veritékünk a nyálunkkal.

Ottlétünk alatt akkor egyszer adta oda magát nekem Tina úgy igazán. Zaklatott álomba merültünk utána, nem akart alábbhagyni a lihegésem, mintha tovább tartott volna a zakatolás, a rohanás, valami rémséges gyönyör felé, ahol szétcsúsznak a végtagok, leoldódnak a karok, elbicsaklanak a lábak, és minden a repedésig duzzad. Ebből bukott ki a hajnali kép. A lakás szegletei egyszerre tűntek végtelenül ismerősnek és borzongatóan idegennek; eszembe sem jutott, hogy villanyt gyűjtsak, úgysem oszlatta volna el a sötétséget. Vártam, hogy ismétlődjön meg a tegnapi velőtrázó sikoly, hogy ragadjon magával az otthonosságába. Ehelyett a didergő várakozás egyszer csak elborult képekkel lett teli, a plafon felől sötétvörös massa zúdult rám, zubogó véráradat, a hang nem kívülről jött, hanem egyszerre mindent eltöltött, és ragacsos lettem, egyrészt a hangtól, másrészt a rengeteg sűrű vértől, és Tina rángatása sem segített sokat a helyzeten, az ordítását nem hallottam, csak a száját láttam, ahogy furcsán vonaglik, és ahogy abból is mintha előtörne egy vastag vérnyaláb. Aztán Tina összeroskadt, de még mindig cibált, a karomat, a lábamat, talán ki akart tépni a vérmasszából, de benne volt ő is, semmire sem mentünk az egésszel, nem volt más hátra, mint elmerülni és kítítani a szájunkat.

Idétlen testtartásban ébredtünk, a kanapén hevertünk mindketten, Tina térde a mellkasomnak feszülve, egyik kezem a csuklóját szorította, a

másik a hátam mögé csavarodott. Csapzottak voltunk, Tina szeme vörösen égett, ajkai körül aprócska vérpacák.

Arra lettem figyelmes, hogy Olivér áll felettünk, akár egy döbbsent őrangyal, aki most ért vissza a kimenőjéről.

Hogy hányadik nap lehetett, már képtelen vagyok kiszámolni. A lényeg, hogy ott találtam magam a város díszletei között. Nem volt velem senki, kora reggel volt, Tináék még talán aludtak. Nem, inkább délután lehetett, a napsugarak bágyadtak voltak, nem úgy mostak le mindent, mint reggel, inkább mázként tapadtak a tárgyakra. Igyekeztem nem rátérni az ösztönösen bennem élő útvonalakra, amelyekre most automatikusan rátalált a lábam. A szememnek nem tűnt sok minden ismerősnek. A katolikus templomot felújították, idegen, hivalkodó bordó fénnel csillogott a tornya. A háborús emlékművet teljesen belepte a gaz, kicsit odébb eltűnt az egykori fagyaltos. A régi Jednota élelmiszerüzletet nemrég festhették át, büszkén virított rajta a fehér-kék-piros, mellé, a korábbi hentesüzlet helyére egy CBA költözött, az meg piros-fehér-zöld színeivel hengegett, mintha egy nemzeti összecsapásnak lennénk tanúi. A CBA előtti nagy hirdetőablán egy plakát két, kissé alulöltözött szőke macával, akik delejes tekintettel néztek egymásra. Sokkal több beton és aszfalt volt, mint egykor, s mintha mindent apró kis kavicsokkal szórtak volna fel. A drótokon kissé zavarodottnak tűnő fecskék üldögéltek, magányosan, félénken pillantgatva egymás felé. Elhaladtam az egyik kiskocsmá mellett, az udvarán egy pocakos, ziláltan öltözött öregember ült felesével és két deci szódával maga előtt, vele szemben egy virágmintás főkötős néni, felcsúszott felső ajakkal, vicsorogva, kezében söröspoharat szorongatva. Némán, visszafogottan pihogtak, akár az egész táj. Bejártam a környéket szelvében-hosszában, úgy éreztem magam, akár egy romvárosi turista.

Az ebédnél – Tina lecsót dobott össze, de a zöldségek ízét nem éreztem – Olivér soká titokzatosan hallgatott, majd jelentőségteljes bejelentést tett.

Ma megismerkedtem egy Anna nevű helybeli lánnyal, mondta, letéve a villáját.

Felkaptam a fejemet, igen, kérdeztem, türtőztetve magam.

Nagyon kellemes teremtés. Délután teniszezni megyünk.

Ennek örülök, mondtam rekedten. Tina nem reagált, mintha ide sem figyelne.

Nem csatlakoztok?, kérdezte Olivér. Egy kis mozgás nem árt.

Nem szoktam teniszezni, válaszoltam, majd Tinához fordultam. Tina?

Én meg nem akarok zavarni, mondta Tina illedelmesen.

Hát rendben, akkor megyek egyedül. Köszí az ebédet, Tina, remek volt. Este látjuk egymást.

Azzal elhúzott. Tinával egymásra néztünk, de most valahogy nem ment. Semmi dramatizálás. Mindketten szinte biztosak voltunk benne, hogy Olivér hazudik. Már rég nem kaptuk rajta semmi hazugságon, legfőbb ideje volt. Olivér volt az emlékeztetőnk a világ illuzórikus voltára. Tina is ezért szerette magával hurcolni, Olivér a két lábon járó fikcionalitás, szokta mondani.

Mikor odakint voltál, kerestek, mondta egyszerűen Tina. Zita akart veled beszélni.

És felvetted?, kérdeztem, Tina arcát fürkészsze.

Igen, felvettem. Kissé meglepődött. Mintha nem tudott volna rólam. Elfelejtette volna, hogy már találkoztunk, nem is egyszer?

Kétlem. Mindent tud rólad. És mit akart?

Azt nem közölte. Nem tudom, hogy azért-e, mert zavarban volt, vagy mert valami bizalmas dolog. Mindenesetre magánjellegű hívásnak tűnt.

Köszí, mondtam, megtörölve a számat, majd visszahív.

Kérte, hívd vissza te, mondta Tina, mikor már felálltam az asztaltól.

El kellett vonulnom valahova, a még mindig túlszűfolt fürdő fái közé, ahol hájas fürdőnadrágos gyerekek kergetőztek, és napszemüveges, petyhüdt bőrű, sápadt férfiak feküdtek a kiszáradt gyepen, mint egy csata elesettjei. Zita kezdett kissé túlpörögni, mégsem riasztott el, inkább izgattott. Megint hívni fog, mielőtt még visszahívnám, és Tina tudomást fog róla szerezni. És még mindig nem én fogom érezni azt a dühöt, amiben valódi vágy munkál, nekem még mindig csak a letörtek menekülése jut.

Egyesek itt gazembernek tartanak téged, tört elő valahonnan Olivér, akár egy tornádó. Először fel sem fogtam a szavait. Sportos szerelésben volt, mintha tényleg teniszezni indult volna. Nem hiszem pedig, hogy elkövéttél valamit. Valami tényleg gyalázatos dolgot.

Olivér, mi a francot akarsz, próbáltam őt elhárítani.

Sétálgatsz, rendben, és Tinát hol hagytad? Egyáltalán, hogy bánasz te Tinával, he? Ezzel a tündérrel, aki bármit megtenne érted?

Mi a francról beszélsz?!

Tudod te azt jól. Miért hurcoltad őt ide, mi? Hogy gyötörd egy kicsit a lelkét? Mivel érdemelte ki? Ez itt a te purgatóriumod, nem az övé!

Teniszezni voltál?

Mi?

Azt kérdeztem, teniszezni voltál?

Figyelj, csak arra vagyok kíváncsi, ki ez az Anna. Tudok már ezt-azt, de az igazságot tőled akarom megtudni. Persze csak ha te is úgy akarsz.

106 Ha nem, nekem édesmindegy, majd érdeklődöm másfelé.

Na de mit akarsz tudni? Ennek a dolognak már semmi jelentősége.

Ezért pirulsz el, bármikor szóba kerül? Például most is? Mit tettél vele? Az az érzésem, valódi tragédia nincs mögötte. Csak néha a leghétköznapibbnak tűnő dolgok a legsúlyosabbak. Az emlékezet gépezete önkényes, ugye?

Miket hordasz össze?

Láttalak ma, amikor a városba indultál. Mintha a pusztába vonultál volna el negyvennapos vezeklésre. Azért jöttél ide, ugye, vezekelni, de rá kellett döbbedd, hogy...

Elég, érted, mondtam, és olyan erővel löktem odébb, hogy majdnem föltaszítottam. Öles léptekkel robogtam tova, egy darabig követett, de végül feladta, csak egy mondatot kiabált utánam, hogy Tinára legyek tekintettel.

Tinára legyél tekintettel.

Tinát nem találtam az apartmanban, amikor visszamentem, zsibbasztóan üres és kiábrándító volt az egész, minden egyes darabkája a végtelenségig mesterkéltséggel és hamissággal. A bárban rátaláltam a mosolygós Patrikra, egyedül volt, Rebeka épp thai masszázson kényeztetni magát, mesélte, csatlakoztam hozzá, s bár még csak kora délután volt, belement, hogy pálinkázni kezdjünk.

Furcsa volt a röhögés, ami jött belőlem; arról beszéltem Patriknak, hogy a szaunalakó, akiről írni akartam, szőrén-szálán eltűnt.

Na de mégis, hogyhogy, értetlenkedett. Talán csak be kellene ülni a szaunába.

Nem olyan egyszerű az, csóváltam a fejemet keserűen. Ha nem akar magától előbújni, hiába keresed. Olyan átláthatatlan a láncolat, hogy sosem találod meg.

Na és akkor most mitévő leszel?

Inkább mit ivó, azt kérdezd, mondtam, és neveltünk.

Tanulságos lett volna kívülről látni magamat, amikor berontottam az apartmanba, nem törődve semmivel, megint: akár egy vadkan. Máig biztos vagyok benne, hogy nem volt semmiféle előzetes szándékom, a rombolás azonban magától értetődőnek tűnt, a helyzet kizárhatatlanná tette. Valami apróság lehetett, amiről Olivér jutott az eszembe, igen, talán az egyik szatyra, mert a szatyrait kezdtem először kihajigálni, az ajtón egyenesen a hotel folyosójára, és közben artikulálatlanul dühöngtem, csak a pusztításra kiszemelt tárgyakat láttam magam előtt. Maga a pusztítás azonban kimerült abban, hogy Olivér szatyrait kiszórtam, és miszlikbe törtem egy kis tükrét meg a régi villanyborotváját. Nem lehettem túlságosan félelmetes, ahogy eszelősen rángatózom, a folyosó és az apartman között tántorgok,

és kivehetetlen szavakat üvöltök vagy talán csak gügyögök, nem tudom. Mindenesetre a hotelvendégek vagy a személyzet nem vette a fáradságot, hogy rám szóljon, s Tina sem avatkozott be. Alakja fel-feltűnt a látómezőm sarkában, de nem fordítottam rá semmiféle figyelmet, el voltam foglalva féktelen rombolási vágyammal.

A kanapén heveredtem le végül, s volt még annyi lélekjelenlétem, hogy egy palack ásványvizet készítek magam mellé.

Mire magamhoz tértem, véget ért az utószezon.

Tina nem volt különösebben undok velem, egyszerűen közölte, hogy már bepakolt. Kérdeztem, mi van Olivérrel, azt mondta, nem tudja, öszszeszedte a cuccát és lelépett, épp hogy csak elköszönt tőle. Mikor indulhatunk, kérdezte megint csak teljesen természetesen Tina, és felajánlotta, hogy vezet hazafelé. Bólintottam, és meghúztam az ásványvizes palackot.

Alig fél óra múlva úton voltunk. A jegyzeteimet úgy, ahogy voltak, a papírkosárba hajítottam, még csak arra sem vettem a fáradságot, hogy széttépjem a lapokat. Egy fabatkát sem ér az egész tépelődés. Tina nagyjából kitakarított, míg én lezuhanyoztam, és rendbe szedtem magam. Az érzélgős búcsú elmaradt, fojtogató szárazság ült mindenben. A hotel már kongott az ürességtől, a fürdő parkjában kacajok elhalófélben lévő visszhangjai kergetőztek. Csodáltam Tinát, milyen feszes és rezzenéstelen az arca. Hazafelé kétszer álltunk meg, egyszer tankolni kellett, egyszer háyni vonultam az út menti bokrok közé.

Nem sokkal később megtudtuk, Olivér stoppal tette meg az út nagy részét haza, végül pedig egy jó darabon gyalogolt. Nem számított neki, mindig is szeretett gyalogolni. Nem haragudott rám, bár ezek után akárhányszor találkoztunk, láttam a szemében valami furcsa vibrálást, amit korábban soha.

Mindez még a nagy ámokfutásom előtt történt, mielőtt mindent romba döntöttem volna magam körül, azokban a homályos időkben.